

[Østergaard.]

fordele dem på så mange vidt forskellige områder.

En anden ting, jeg vil nævne i denne forbindelse, er dette: har man snakket med fagforeningerne inden for de pågældende områder om militærnægternes deltagelse i den slags arbejde? Jeg er næsten overbevist om, at man vil få vrøvl med fagforeningerne.

I henhold til det nye stk. 2 til § 5 skulle der — sådan har jeg i hvert tilfælde forstået det — være adgang for dem, som er blevet indkaldt til militærtjeneste og pludselig får samvittighedsskrupler, til at søge over til militærnægterlejrene. Ja, vi ved nok, at i begyndelsen af militærtjenesten kan der godt være nogle, der er led og ked af det, og det var dog vist uheldigt at give dem adgang til at ændre samvittighedsindstilling netop på det tidspunkt. Naturligvis kan vi ikke gå med til det.

Jeg er ikke rigtig klar over, hvad der tilsigtes med den foreslåede ændring om, at lønningerne til militærnægterne skal fastsættes af indenrigsministeren. Er det underforstået, at det skal være tarifmæssige lønninger, bliver der naturligvis intet besvær med fagforeningerne. Vi vil imidlertid ikke forlade det princip, at aflønningen skal ske på linje med, hvad almindelige soldater får.

I forbindelse med § 7 nævnede den ærede ordfører for forslagsstillerne, at militærnægterne vil under ingen omstændigheder have særrettigheder. Det drejer sig altså om de disciplinære forhold. Så vidt jeg kan se ved at sammenligne den gældende lov med det her foreslåede, går ændringen her i hvert fald ud på en indskrænkning af de disciplinære midler. Jeg forstår det sådan, at de disciplinære midler, der hedder husarrest og fritidsberøvelse, bliver fjernet, og så bliver der efter min opfattelse egentlig ikke andet tilbage af disciplinærmidler end dem, der er gældende på de almindelige arbejdspladser. Det kunne være, man kommer i bekneb for muligheder i den retning.

Til sidst vil jeg sige, at når vi har et forsvaret, der er baseret på almindelig tvungen værnepligt, med de ubehageligheder og byrder, som dermed følger, kan ikke ret mange i den almindelige offentlighed være interesseret i at tilrettelægge forholdene for

militærnægterne sådan, at det ligefrem skal være fristende at blive militærnægter, og det forekommer i hvert fald mig utvetydigt, at forslaget her har den tendens. Derfor kan vi ikke medvirke til dets gennemførelse.

Juul Madsen: Jeg kan helt tilsutte mig den opfattelse, som de to foregående ærede ordførere har gjort gældende vedrørende det lovforslag, som er fremsat af socialistisk folkeparti.

Man mærker så tydeligt hensigten med dette forslag, og der er for mig ingen tvivl om, at der kun er denne ene hensigt: på dette område som på så mange andre områder at forsøge, om man kan undergrave den værnevilje og den vilje til forsvar, der heldigvis findes som et stabilt og stærkt element i den danske befolkning og også blandt dansk ungdom. Forslaget ville, hvis det blev gennemført, få konsekvenser, som måtte være fuldstændig urimelige for den værnepligtige ungdom og den — heldigvis da — i almindelighed sunde og stærke ungdom, der påtager sig de byrder, som forsvaret medfører, og i almindelighed gør det uden at klynke. Der kan ikke være nogen grund til, at folketinget deltager i nogen form for lovgivningsarbejde, som støtter de elementer, der vil løbe fra deres forpligtelser, og som efter vor opfattelse ville være en hån mod den ungdom, der påtager sig sine forpligtelser over for samfundet. Og helt ud i det paradiske ville det være, om disse personer, der af en eller anden grund ikke vil påtage sig værnepligtens byrde, ikke skulle kunne deltage i det arbejde, der udøves af de civile beskyttelseskorps.

Når man endvidere i forslaget er inde på, at disse militærnægtere, som de jo er, skulle kunne skydes ud i internationalt arbejde, er det en malplaceret morsomhed. Deltagere i internationalt arbejde må være unge af en helt anden karakter og med en helt anden indstilling efter vor opfattelse end de unge, der unddrager sig deres forpligtelser over for samfundet.

Det er ikke nødvendigt, synes jeg, at bruge mange ord på dette lovforslag. Vi har fra vor side ingen sympati for det og kan ikke medvirke til dets gennemførelse.

Else-Merete Ross: Da Danmark i 1917 gennemførte en lov, der gav regler om over-